

Юрій Сорока

**ЛЕГІОН
ХРОНОС**

**ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2017**

Пролог

ЛОКАЦІЯ ЛЕГІОНУ ХРОНОС. ПОЗА МЕЖАМИ ВИЗНАЧЕННЯ КООРДИНАТ ЧАСУ

Двері відчинились, і на порозі з'явився охоронець. У чорному шоломі з титанокарбону, широкий торс прикритий пластинами важкого бронезилету. Хромовану імпульсну рушницю легіонер недбало тримав на зігнутому лікті лівої руки. Марк Светоній, який саме проглядав файли рапортів командуючих когортами, здивовано подивився на охоронця крізь великі окуляри у старомодній роговій оправі. Відвідувачів він не очікував.

— До вас Префект Преторія, друже Консул, — відчеканив легіонер гугнявим голосом.

Марк Светоній мовчки хитнув головою. Охоронець відступив убік, пропускаючи до кабінету людину, постать якої виблискувала не менше, аніж рушниця в руках легіонера, — максиміліанівський¹ обладунок візитера був відполірований до стану дзеркального сяйва. Прибулий, сповнивши простір кабінету бряжчанням металу, прой-

---

¹ *Максиміліанівський обладунок* — німецький лицарський обладунок першої третини XVI століття, названий так по імені імператора Максиміліана I, а також з натяком на максимальність захисту.

шов до крісла навпроти столу і сів, притримуючи палаш, що висів у нього при боці. Марк Светоній мовчки прослідкував за відвідувачем, очікуючи, що той почне розмову першим. Але чоловік у лицарських латах не поспішав. Він з гуркотом поставив на підлогу біля своєї ноги важкий арме¹ і заходився витирати обличчя та шию хусточкою. Від погляду Марка Светонія не заховалось те, що на шоломі прибулого було кілька вм'ятин і він був вкритий краплинами запеклої крові.

— Ви потрапили у бійку? — запитав він.

— І отримав добрячої прочуханки, — спокійно відповів гість. — Так завжди. Спочатку Служба Попередньої Розвідки заспокоює даними про відносний спокій у межах координат операції, а потім ти виявляєш, що опинився у самому центрі грандіозної колотнечі. Цього разу, до речі, було не найгарячіше.

— Що ви кажете? — хмикнув Марк Светоній. Його забавляла ситуація.

— Наскільки я пам'ятаю, СПР є підрозділом Преторіанської Гвардії, а отже, підпорядковується безпосередньо вам, друже Геліодор. Кому ж як не вам слідкувати за тим, щоб подібні прикросці не псували нам життя?

Прибулий заграв жовнами, але не відповів на шпильку Консула. Натомість підняв ліву руку на рівень очей і натиснув кілька кнопок на браслеті, що його мав на зап'ясті під шкіряним напульсником. Одразу ж прямокутна пластикова панель на столі Марка Светонія освітілась зсередини блакитним сяйвом. Консул поглянув спочатку на неї, потім на Геліодора.

— Рапорт — це чудово. Але я хотів би почути від вас про все стисло.

Префект Преторію знизав плечима з виглядом людини, яка не несе відповідальності за безголовість оточуючих.

---

¹ *Арме* — закритий тип лицарського шолома, що використовувався у Західній Європі з кінця XV до середини XVI століття. Арме вперше було створено в Італії, він мав забрало, що піднімається, а також підборідник, який складався з двох половин.

- Коротко кажучи, завдання не виконано.
- Це прикро, друже Префект.
- Цілковито з вами згоден.

Марк Светоній зітхнув. Він і справді покладав великі надії на цю операцію. Саме тому відрядив керувати нею командуючого Преторіанською Гвардією особисто. Судячи з усього, не допоміг навіть такий відчайдушний крок.

— Ви ж знаєте не гірше за мене — нам потрібно знищити цю людину! В іншому випадку наслідки передбачити неможливо!

— На жаль, існують ситуації, за яких ми безсилі вплинути на хід подій, — холодно зауважив Геліодор.

— І це ви кажете мені після того як на підготовку операції було втрачено три місяці суб'єктивного часу?

— Саме так, — Геліодор усім своїм виглядом намагався довести, що Консул не є для нього беззаперечним авторитетом. — І, маю надію, ви згадаєте — ця операція не перша з подібних.

Марк Светоній спробував взяти себе до рук.

- Ви маєте рацію. Що ж... Які будуть пропозиції?
- Боюсь, це ще не все.
- Прощу?
- На мою думку, слід очікувати контрнаступу.

Марк Светоній скочив зі свого місця і забігав по коридору.

— Але це неймовірно! Ви приходите до мене, спокійно повідомляєте, що ретельно спланована акція по знищенню КВТП провалилася, а ви досі не знаєте, хто такий цей триклятий Острівецький. Але вам і цього замало!

- Це не моя провина, друже Консул!
- Це провина ваших людей, а отже, й ваша! — категорично заперечив Марк Светоній.

Геліодор мовчки проковтнув докір. Марк Светоній повернувся за стіл. Було помітно, що ситуація його непокоїла, але, будучи людиною прагматичною, Консул швидко опанував себе.

- Наскільки велика ступінь загрози?

— Невідомо. На мою думку, вони спробують розшукати просторово-часові координати локації Легіону. Якщо це їм вдасться, про наслідки здогадатись неважко.

— І наскільки вони близькі до своєї цілі?

— Надто близькі. В них у полоні двоє моїх офіцерів.

— Чорт забирай! — не стримався Марк Светоній. — Офіцери Преторіанської Гвардії в полоні у КВТП! Що може бути гіршим?! Адже у них повний доступ до інформації з різноманітними грифами!

— Мені прикро, але все виглядає саме так.

Марк Светоній зручніше вмовстився у кріслі й забарабанив пальцями по прозорій кришці столу.

— Хто ці люди?

— Подружжя Міщенків. Володимир і Галина. З нами три суб'єктивних роки. Працювали під прикриттям у КВТП. Причини провалу мені невідомі, але є підстави сподіватись, що вони витримають тиск варварів і не луснуть. Хіба один нюанс...

— Який саме?

— На них можуть натиснути особливо дошкульно. Під час вербування ми припустилися помилки.

— Я не хочу чути про помилки, Геліодоре! За останній час ви їх накоїли надто багато!

— Так склалося, і це теж не моя провина, ви знаєте. Я перебуваю на посаді Префекта Преторія лише один суб'єктивний рік.

Марк Светоній нетерпляче помахав рукою.

— Добре, добре, досить порожньої балаканини. Розповідайте, у чому суть проблеми?

— У Міщенків в континуумі залишився син. Він громадянин. Є підстави вважати, що тиск на них буде вчинено саме через нього.

— Чорт забирай! — вдруте вилаявся Консул. — Така робота нікуди не годиться! Як можна проводити вербовку, залишаючи у континуумі найближчих родичів людини? Чому я про це не знав?

Геліодор спокійно знизав плечима. Марк Светоній кілька секунд про щось роздумував, заплющивши очі, після чого піднявся з крісла, обійшов стіл і поглянув на Преторія впритул.

— Ви ще тут? Діставайте його звідти, Геліодоре!

Геліодор мовчки встав, віддав честь, притиснувши кулак до металу кіраси, крутнувся на підборах і зник за дверима.